

udržať slzy pri pohľade na nemo-
húcu babku; chytiť ruku, ktorá cíti
poslednýkrát dotyk iného a ako byť
človekom, ktorý je pri vás tým po-
sledným. Prečo som toto mohla na-
zvať domovom? Zaľúbila som sa do
miesta smútku? NIE! Zaľúbila som
sa do tejto práce, do prechádzok s
mojimi najdrahšími, do pomoci- vá-

ných. Na nikoho sa nepozeral tak
láskavo ako na mňa. Raz keď išiel
na víkend domov, pribehol ku mne
a gestom mi naznačil, že mám ísť s
ním. Opýtala som sa ho, či by som
mala kde spať a ten jeho šibalský
úsmev mu vniesol iskierku do očí.
Iba ja som poznala veľkosť jeho
košeľe, dokázala som mu porozu-

o jeseni života, no môžem povedať,
že aj napriek chorobe boli veľa krát
milší a statočnejší ako my- zdraví
ľudia.

Táto práca ma obohatila, zmeni-
la ustráchané dievčatko v mojom
vnútri. Moje ja sa zmenilo a keď
som odchádzala, uvedomila som
si, že som znova o niečo staršia a
moje problémy sa už nezdali také
veľké a nevládnuteľné. Vrásky z
úsmevu na mojej tvári nezmizli, no
stali sa pre mňa nepodstatnými v
momente, keď som hladila po tvári
zvráskavenú ženu, ktorá bola pre-
krásna. A moje vlasy? Ach, tie moje
strapaté vlasy, aká som len rada, že
ich mám od chvíle, keď som zistila,
že mať vlasy možno nie je až také
bežné.

Sme ako pierka, či už my - slabí
ľudia, alebo náš krehký život, ktorý
nás občas zaveje niekde, kam sme
to my nechceli, ale časom si uve-
domíme aké krásne je lietať. A tak
letím...

EVKA

HOSPIC CITADELA MIESTO NÁDEJE ALEBO MIESTO POSLEDNÉHO SMÚTKU ???

ženej a cennej, ale hlavne do ľudí.
Do smrti nebudem môcť zabudnúť
na českého „fajera“, dedka Garga-
mela. Nevolať sa tak, nemal jeho
vlastnosti, no podoba bola istá.
Milovala som jeho slová aj napriek
tomu, že nedokázal rozprávať. Milo-
vala som jeho zubatý úsmev, aj keď
zubov mal len pár - aj to pokaze-

mieť a mali ste vidieť tú zábavu pri
kŕmení. Ach, môj deduško, ako mi
len chýba. Nielen on, ale aj všetci
ostatní. Navždy pre mňa budú veľ-
kými bojovníkmi, či už tými, ktorých
choroba porazila alebo tými, ktorí
neustále bojujú.
Nemôžem spomenúť všetkých, lebo
by som napísala tú najdlhšiu knihu

